

חולה גדולה, ואמר: "לא ידעתי עד עתה שהנ"ל יכול לבוא להתרגשות". אמרתי: הלא הדבר נוגע לנפשו... אמר: בכל זאת ראייה היא!

רבינו בעיניו הזוהרות ראה כל הלכה באספקלריא המאירה כמי שנתנה מסיני. פעם כשהייתי בחדרו, זה היה לפני שבע עשרה שנה בערך, היה ילד צעיר שהשתובב והפריע. הרגשתי הפרעה קצת, ואמרתי לילד שיפסיק להשתובב, אחרת אספר להרבי שלו. רבינו זצ"ל שמע מה שאמרתי ואמר לי שזה שאמרתי לילד הוא איסור לאו "לא תונו איש את עמיתו", כי לילד יש צער מזה! עד כמה בגודל ענוותנותו נכנס להרגשה של ילד, והרגיש שזהו צער בשבילו, והלכה היא באונאת דברים הכתוב מדבר, ואין חילוק בין גדול לקטן. שוב ראיתי בספר החינוך (מצוה של"ח) וז"ל ואפי' בקטנים ראוי להזהר שלא להכאיבן יותר מדאי.

פעם בקופת בית הכנסת שלו מצאו חמש ל"י, אז ביקש להוציא את הקופה, שזה סימן שחושבים בשבילו...

על הגידופים בכנסת על הרב פרנק, אמרתי לרבינו שכל כך חירפו וגידפו... וענה: אדרבה, זהו כבוד בשבילו!

רופא גדול שמע שרבינו לא הרגיש כל-כך טוב, ובא לבקרו. כנראה שלא נתנו לו להיכנס משום שהיה תור, רבינו שמע מזה ונסע אל הרופא, ולא רצה להכנס לפני התור, אף ששמעו והכירו, אף שלא היה לו צורך בבדיקת הרופא.

בנו של הרב הגאון ר' שבתי יגל בא עם טכסי כשהלכתי לטייל עם רבינו וסיפר שעסקן פלוני... אמר שאם יביא מכתב מרבינו ויעיד על נכונות הדבר [בענין חולה שנשלח לאמריקה], אז יתן כמה שצריך, רק שיביא מכתב. ואמר רבינו: עכשיו אין כבר פיקוח נפש אלא ענין של פרעון החוב, אם כן איני נותן, וחוי' מזה שלא תצטער הרבה שבין כה לא היה עסקן זה נותן את הכסף אלא צריך רק סתם פיתקא ממני,